

JERZY DĄBROWA

Anna Łajming

Wcoraz bogatszym w naszej powojennej literaturze nurcie wspomnieniowym, pozostawiającym w czytelniczej wrażliwości ślad refleksyjny, szczególną zaletę mają te wspomnienia, których autorzy — dzięki literackiemu talentowi — wybierają sfabularyzowaną formę przedstawiania własnych przeżyć. A więc odchodzą od faktograficznego sposobu pamiętnika czy kronikarskiej relacji — na rzecz sfabularyzowanej, barwnej opowieści, z całą mnogością refleksji nad nierozłącznością z ludzkim losem spraw natury historyczno-obyczajowej. W tym właśnie nurcie miejsce szczególne zajmuje twórczość Anny Łajming, nestorki słupskiego środowiska literackiego, obchodzącej w bieżącym roku 75 rocznicę urodzin.

Pisarka pochodzi z Przymuszewa, małej kaszubskiej wioski położonej na południowym krańcu Jeziora Somińskiego. Tam spędziła swoje dzieciństwo pełne radości i trosk — tak pięknie opisanych w opublikowanej w br. książce zatytułowanej „Dzieciństwo”. Jej pisarski talent ujawnił się późno, w 54 roku życia. Jego zapowiedź przyniósł szkic „Pażyn” wyróżniony w 1958 roku w Koszalińskim Konkursie Literackim. Tytuł szkicu pochodzi od nazwy wioski, do której kilkunastoletnia Ania z „Dzieciństwa” przeprowadza się z Przymuszewa. W tym samym — 1958 roku — pisarka zadebiutowała sztuką „Szczęście” nagrodzoną na konkursie literackim w Gdańsku. Do Słupska Anna Łajming przybyła w roku 1953 i — jak powie — urzeczona miastem, pozostała w nim.

Tak więc w tym mieście po wielu latach rozbudziła drzemiający dotąd literacki talent. W roku 1971 pisarka publikuje tom opowiadań kaszubskich „Miód i mleko”. Dwa lata później — zbiór opowiadań „Symbol szczęścia”, wreszcie w 1976 roku następny tom „Od dziś do jutra”.

Wspomniana książka autobiograficzna — „Dzieciństwo”

ANNA ŁAJMING (ur. 1904 r.) twórczość literacką rozpoczęła w wieku dojrzałym, dopiero w końcu lat pięćdziesiątych. Dzieliła dobre i złe losy mieszkańców rodzimych Kaszub, w jakże trudnym okresie lat pierwszej wojny światowej i lat międzywojennych. Proza Anny Łajming obfituje w pełne humoru sytuacje i znakomite dialogi, doskonałe w anegdocie. Zawsze jednak wnikliwy czytelnik dojrzy w niej piętno smutku i zadumy, którego podłożem są wspomnienia biedy i beznadziejności, brak perspektyw, ciemnota, bezradność i fatalizm ciążyący nad Kaszubami z tamtych lat.

Wielką zaletą twórczości pisarki jest posługiwanie się w dialogach oryginalną kaszubszczyzną, jako istotnym składnikiem artystycznym. Talent Anny Łajming znalazł uznanie zarówno w opinii profesjonalistów, jak i licznych rzesz czytelników, którzy zawsze chętnie sięgają po książki pisane niezawodnym piórem samorodnego talentu.